

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΦΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ ΣΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ «ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ»

ΑΡΕΤΕΣ ΤΗΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

- Μυθιστορηματική πλαστικότητα των χαρακτήρων.
- Δραματικές συγκρούσεις.
- Δομή άρτια.
- Έξοχη πλοκή: «ποιητική της πλάνης» - «πρώρες ενδείξεις», νύξεις για το αίνιγμα του τίτλου.
- Διείσδυση στην ψυχή των ηρώων.
- Θαυμαστές για το μέτρο τους, κορυφώσεις.
- Λεπτή συγκίνηση και ανθρωπιά → ανθρωποκεντρικός χαρακτήρας διήγησης.
- Εγκιβωτισμένη αφήγηση και ανάδρομη αφήγηση (ανο-χρονισμοί)*

ΕΠΙΡΡΟΕΣ

- Ηθογραφία / Λαογραφία: Επίδραση της γενέθλιας θρακικής υπαίθρου → θρακικό ιδίωμα στους διαλόγους, πιστή περιγραφή ηθών / εθίμων, αντιλήψεων.
- Λόγιο – φαναριώτικο στοιχείο: Λόγια γλώσσα, έντονη θρησκευτικότητα.
- Ευρωπαϊκή παιδεία: Αληθοφάνεια χαρακτήρων, φιλοσοφικές προεκτάσεις.
- Επιστήμη της ψυχολογίας: Ψυχογράφιση χαρακτήρων, δραματικές εσωτερικές συγκρούσεις → το παιχνίδι της «ενοχής» και της «λύτρωσης».

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

- Ως προς την αφήγηση: • πρωτοπρόσωπη αφήγηση
- εσωτερική εστίαση
- ομοδιηγητικός -/ αυτοδιηγητικός αφηγητής
- Ως προς το περιεχόμενο: • Το κτητικό «μου» στον τίτλο
- τον ομώνυμο συγγραφέα - ποιητή
- τα ονόματα των υπόλοιπων μελών της οικογένειας
- το στοιχείο της θρησκευτικότητας
- οικογενειακές μνήμες και προσωπικά βιώματα (π.χ. γνωριμία με τον Πατριάρχη, ταξίδια στην Πόλη, υιοθεσίες κοριτσιών κ.λπ.).

ΘΕΑΤΡΙΚΟΤΗΤΑ

- Χρήση της σκηνικής μεθόδου για την παρουσίαση της δράσης → ροπή της αφήγησης σε μίμηση.
- Χρήση του διαλόγου.
- Εναλλαγή σκηνών και επεισοδίων.
- Εναλλαγή χώρων σαν τα σκηνικά του θεάτρου.
- Ύπαρξη δομικών ενοτήτων με σχετική αυτοτέλεια, όπως οι πράξεις στο θεατρικό έργο.
- Συμμετοχή πολλών προσώπων (πρωταγωνιστές, δευτεραγωνιστές, βουβά πρόσωπα).